

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 430/2024
30.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца Националне службе за запошљавање, Филијала Крагујевац, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Драгица Ђекић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2001/23 од 14.09.2023. године, у седници одржаној 30.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2001/23 од 14.09.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2001/23 од 14.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 4494/22 од 21.09.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа врати износе као у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 7.812,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 2001/23 од 14.09.2023. године, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20) у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Тужени је са тужиоцем закључио вансудско поравнање о међусобним правима и обавезама дана 02.09.2015. године, којим се тужени као корисник средстава сагласио

да је неосновано примио привремену новчану накнаду за период двоструког осигурања у периоду од 06.11.2006. године до 01.09.2007. године. Правноснажном пресудом је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу због неиспуњења обавеза из наведеног вансудског поравнања исплати тражене новчане износе уз закључак да се у конкретном случају ради о потраживању на име стицања без основа у ком случају се примењује рок застарелости из члана 371. Закона о облигационим односима. Врховни суд налази да из навода ревизије туженог не произилази потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса, имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Наиме, признање дуга учињено вансудским поравнањем није правни основ у облигационоправном смислу и не мења правни основ тужиоцевог потраживања, нити утиче на дужину рока застарелости тог потраживања. Споразум о вансудском поравнању од 02.09.2015. године делује само на прекид застарелости, која поново почиње да тече у смислу чланова 387. и 392. ст. 1. и 2. ЗОО. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради стицања без основа поднета је 01.04.2019. године. Вредност предмета спора је 50.160,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**